

Bilbao - New York - Bilbao

Kirmen Uribe

Els peixos i els arbres s'assemblen.

S'assemblen en els anells. Els arbres, en tenen al tronc. Si féssim un tall transversal a un arbre, els podríem veure: un anell per cada any transcorregut. És així com es pot saber l'edat de l'arbre. Els peixos també tenen anells, però a les escates. I, de la mateixa manera que passa amb els arbres, amb aquests anells podem saber quants anys té l'animal.

Els peixos no paren mai de créixer. Nosaltres, sí. Nosaltres minvem a partir de la maduresa. El nostre creixement s'atura aleshores, i els ossos es comencen a ajuntar. El cos s'encongeix. Els peixos, en canvi, creixen fins que es moren. Més de pressa quan són joves i més lentament a partir de certa edat, però sense parar mai. I per això tenen anells a les escates.

Els anells dels peixos els fa l'hivern. L'hivern és l'època en què el peix menja menys, i la gana li deixa una marca fosca a les escates, perquè el seu creixement és menor. A l'estiu, passa el contrari: quan els peixos no passen gana, no en queda cap rastre a les seves escates.

L'anell dels peixos és microscòpic, no es veu a simple vista, però hi és. Talment una ferida. Una ferida que no s'ha tancat bé.

I igual que els anells dels peixos, els moments difícils van marcant les nostres vides, fins a convertir-se en la mesura del nostre temps. Els dies feliços, en canvi, passen de pressa, massa de pressa, i de seguida s'esvaeixen.

La pèrdua és per a les persones el mateix que per als peixos l'hivern. Les pèrdues delimiten el nostre temps: la fi d'una relació, la mort d'un ésser estimat.

Cada pèrdua és un anell fosc al nostre interior.

URIBE, Kirmen. *Bilbao - New York - Bilbao*. Barcelona: Edicions 62, 2010, p.11-12.

Translated by Pau Joan Hernández